

arbejde. Da syntes vi, at det var en lovgivning, vi godt kunne have lavet i Danmark, uanset om EU havde sagt det eller ej, og når det drejer sig om det her, synes vi også, det er fornuftigt generelt set, og derfor kan vi give vores tilslutning til det. Det er uafhængigt af, om der er en magt udefra, der siger, at vi skal gøre det eller vi ikke skal gøre det.

Tom Behnke (FP):

Det direktiv, der ligger til grund for forslaget her, er jo indrettet på en sådan måde, at der for Danmarks vedkommende er der kun tale om nogle småjusteringer, og det er jo egentlig ganske fint, at vi i Danmark ligger så godt i svinget.

Principielt er Fremskridtspartiet imod, at EF og nu EU skal blande sig i de forhold, som i virkeligheden ganske fint bliver tilrettelagt af arbejdsmarkedets parter, og det er så det princip, vi har, men i dette tilfælde med præcis dette forslag, så slækker vi en anelse på det og siger: De ting, der ligger i forslaget, er egentlig ikke så tossede endda.

Det er også sådan, at direktivet heldigvis indeholder nogle undtagelsesbestemmelser, som gør, at det kan lade sig gøre at få arbejdsmarkedet til at fungere på en hensigtsmæssig måde. Vi har også hørt, at det endda i direktivet er på en sådan måde, at landene hver især kan indrette sig nogenlunde sådan, at det passer til de nationale forhold, og det er også positivt.

Det, der ikke er så positivt, er, at der flere steder i paragrafferne er givet arbejdsministeren beføjelser til at fastsætte nærmere regler, og efter gennemlæsning af forslaget føler jeg, at det er helt unødvendigt. Lovforslagets paragraffer for, hvordan forholdene skal være, er egentlig ganske klare og præcise, og derfor er der ingen grund til, at arbejdsministeren begynder at fastsætte nærmere regler – for hvad bliver det så?

Det er ikke hensigtsmæssigt, at man overlader det til en minister at fastsætte de nærmere regler. Det må være Folketinget, der vedtager de love, der skal gælde her i landet, og det må være sådan, at de, der skal rette sig efter lovgivningen, i paragrafferne kan læse, hvad det er, de skal rette sig efter, og ikke sådan, at man skal til at have fat i både cirkulærer og bekendtgørelser og skrivelser osv. Det må stå der, og det kan sagtens lade sig gøre, det er jeg helt sikker på. Så derfor vil vi forsøge at stille nogle ændringsforslag til forslaget, sådan at arbejdsministerens beføjelser udgår.

Det andet spørgsmål, Fremskridtspartiet har til forslaget her, drejer sig om det, der står i bemærkningerne, som man vil prøve at arbejde videre med i forhold til arbejdsmarkedets parter. Der står, at det navnlig drejer sig om bestemmelserne vedrørende krav om maksimal egentlig arbejdstid på 48 timer pr. 24-timersperiode.

Punkt et. Jeg har ikke forstået, hvordan man kan nedskære en uge til kun at være 24 timer, og omvendt kan jeg ikke helt overskue, hvordan man kan arbejde 48 timer på en 24-timersperiode. Så det kan være, ministeren kan forklare, hvordan man fordobler et døgn, og hvordan et døgn er blevet til en uge, eller hvordan det i øvrigt skal forstås.

Men jeg har lidt på fornemmelsen, at det, der ligger bag, er, at man arbejder sig frem imod, at der skal være et forbud i Danmark mod at arbejde mere end 48 timer om ugen, og hvis det er tilfældet, og hvis det er en konsekvens af at sige ja til forslaget, så stemmer Fremskridtspartiet imod. Vi vil ikke være med til, at man over én kam indfører en maksimal arbejdstid på 48 timer. Så jeg ville gerne, hvis arbejdsministeren kunne afkræfte min opfattelse af det her og garantere Folketinget, at det er ikke det, der ligger i forslaget, og at det er heller ikke det, der vil ligge i de kommende forhandlinger, men at man selvfølgelig også fremover lader arbejdsmarkedets parter om at afgøre de ting.

Så Fremskridtspartiet er positivt over for forslaget med de forbehold og med de ændringer, jeg her har nævnt.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Nu er der jo et par ordførere, der har beskæftiget sig meget med de beføjelser, som arbejdsministeren får i henhold til forslaget. Jeg vil da godt i den anledning gøre opmærksom på, at hvis man kigger på de nugældende regler i kapitel 9 omkring arbejdsmiljøloven, så er der lige så mange beføjelser til ministeren i de nugældende regler, så dér er altså ikke den store forskel.

Når det er sådan, at disse regler har virket smertefrit og gnidningsløst igennem en årrække – også når ministeren har brugt disse beføjelser – så hænger det selvfølgelig sammen med, at når ministeren udsteder regler i henhold til paragrafferne her, så hører man først sagen i Arbejds miljørådet. Så der er altså et tæt samarbejde, også når ministeren bruger sine beføjelser, og det er jo det, der smidiggør tingene.